

Eliška Šromová, 15 let

Poslední stromek

Letěli jsme teprve tři hodiny, ale přesto už jsem bojoval se spánkem. Asi to bylo tím, že jsem včera řídil celou noc. A předvčírem jsem toho taky moc nenaspal.

„Rene?“ ucítil jsem na zádech její ruku, „měl by sis jít lehnout. Vezmeme to za tebe.“

„To není potřeba, Zaro.“

„Pusť mě k tomu. Takhle brzo narazíme do nějakýho meteoritu,“ rozhodla nesmlouvavě. Snížil jsem naši rychlost na polovinu a pustil ji do těsného kokpitu.

„Vlezete se tam vůbec?“

„Ještě pořád ano,“ usmála se, „počkej za pár měsíců.“

„Vážně to zvládneš? Jsi těhotná.“

„Přesně proto bys neměl řídit, když už málem neudržíš oči otevřené. Pak zase dostaneš svoje místočko zpátky,“ přesvědčovala mě a já se podvolil. Měla pravdu.

„Kdyby něco, zavolej, jo?“

Obytnou částí naší lodě byla místnost třikrát tři metry s dvoupatrovou postelí, sporákem, malinkou ledničkou, ještě menší troubou a několika starými skříňkami, a koupelna se sprchou a toaletou. Větší polovinu lodě tvořil nákladní prostor, obvykle plný vánočních stromků. Tím jsme se totiž Zara a já živili. Rozvážením pravých pozemských vánočních stromků.

Práci jsme měli celý rok, protože každá z kolonizovaných planet slavila Vánoce jindy, což souviselo se vzdálenostmi od hvězd i velikostmi a rychlostmi rotace planet. Ale častokrát jsme kvůli jedné objednávkce letěli přes čtyři galaxie, protože ne každý si stromek mohl dovolit.

Poslední dva měsíce jsem se snažil přilákat co nejvíce zákazníků, abych měl dost prostředků, až na svět přijde moje a Zařino dítě. Vlastně i na nějakou dobu před porodem, kdy se budeme muset zdržovat poblíž nejvyspělejších planet. Naše loď totiž zažila válku O Saturn, a podle toho taky vypadá. Rozhodně nechci riskovat, že budeme kdo ví kde, a k centrálním planetám to pak nestihneme včas.

Probudilo mě přistání, které nebylo zrovna nejhladší. Málem jsem se z postele skutálel.

„Zaro?“ zavolal jsem v obavě, že se jí něco stalo.

„Promiň,“ objevila se v ložnici/obývací/kuchyni s provinilým výrazem.

„Už jsme na Ezolytii?“

„Ne, na Dee. Potřebuju na poštu.“ Bříšky prstů hladila smetanově bílou obálku.

„Komu píšeš?“ zaujalo mě to.

„Rodičům.“

„Vážně? Po tolika letech?“

„Rene, na Zemi budou za pár dní Vánoce.“

„A ty je chceš navštívit? Vzpomínáš si, co ti řekli, když jsme se chtěli vzít?“

„Od té doby uběhlo hrozně času. Napsali mi sami. Chtějí, abych přijela.“

„Sama.“

„Já tam musím jet, Rene. Chci se s nimi usmířit. A příští rok bychom k nim třeba mohli jet oba.“

„A co když se nevrátíš?“

„Nemluv hlouposti,“ usmála se.

Chvilíčku ani jeden z nás nic neřekl.

„Odjedeš už dneska?“

„Promiň mi to, že ti to říkám tak pozdě. Nevěděla jsem jak začít. Víím, že toho je na tebe poslední dobou moc.“

„Tak jeď, no,“ rezignoval jsem. Proti mé vůli to znělo dost uraženě.

„Víš, když jsme konečně u toho, musím ti říct ještě jednu věc. Napsala jsem i tvým rodičům.“

„Že přijedu, jo?“ zasmál jsem se sarkasticky.

„Ne, napsala jsem jim za sebe. A že jestli ti chtějí něco vzkázat, ať mi to pošlou. Poslali,“ oznámila mi a vytáhla z jedné ze skříněk obálku.

„Podívej se na to. A zajed' k nim, prosím.“

„Mám ještě tu objednávku na Ezolytii. A Cline je odtud dost daleko.“

„Rodina je přece důležitější než zákazníci, ne?“

„Zákazníci se rovnají peníze a peníze se rovnají zabezpečená rodina. Jediná rodina jste pro mě vy dvě a chci se o vás postarat.“

„Za to, co za ten stromek dostaneš, toho moc nekoupíš.“

Pokrčil jsem rameny. Dál mě už nepřemlouvala. Pomohl jsem jí s jejími pár věcmi a pak s ní čekal na nástupišti, dokud nepřistál meziplanetární spoj Ghio – Země.

Rozloučili jsme se a pomohl jsem jí nasednout. Slíbila mi, že se ke mně vrátí na Nový rok pozemského času, a že na mě budou i s malou myslet.

Neměl jsem důvod jí nevěřit, ale stejně jsem se nemohl zbavit pocitu, že mě nadobro opustila.

Naše loď se mi zdála až moc velká. Pohlédl jsem na osamoceny stromek v nákladním prostoru. Bylo to to poslední, k čemu jsem se chtěl přirovnávat, a tak jsem nastartoval motory, abych doručil poslední objednávku. Poslední teda jen na dobu, než si vyzvednu další várku.

V tichém čase a prostoru náhle něco zapívalo. Řídicí panel. Docházelo mi palivo. Zapomněl jsem na Dee natankovat. Na Ezolytii by to asi nestačilo, a navíc je tam všechno třikrát dražší než kdekoli jinde.

Zkontroloval jsem navigaci, a zjistil, že nejbližší obydlená planeta je Ghio. Tam není tak draho.

Za půl hodiny jsem byl tam. Tak tak. Zastavil jsem na čerpací stanici. Měl jsem asi hodinu a půl čas, než budu moct odletět. Tak jsem neodolal a vytáhl jsem ze skříňky dopis od rodičů. Z obálky se vznášela skořicová vůně. Už z toho se dalo usuzovat, že jsou stále v balíku. Vytáhl jsem hologramový disk s ozdobnými iniciálami naší rodiny. Přejížděl jsem palcem po hraně a rozhodoval se, co vlastně chci.

A pak jsem disk zapojil do řídicí desky. V těsném kokpitu bylo zdánlivě ještě těsněji, když se tu objevila moje matka.

„Ahoj Rene,“ hlesla, „chtěla bych tě vidět.“

Už jsem se zvedal, abych to zase vypnul, ale záznam pokračoval. Jenom se odmíčela, aby našla slova.

„Lea zemřela. Pokud nechceš přijet na Vánoce, přijed' se alespoň rozloučit se svou sestrou.“

Na několik sekund mi došel vzduch. Lea?!

„Prosím, Rene. Moc bychom tě s tatínkem chtěli vidět. Tak už se prosím přestaň zlobit za to, co jsem ti řekla, když sis bral Zaru. Měla jsem o tebe jenom strach.“

Málem jsem se rozplynul spolu s hologramem. A okamžitě jsem věděl, že na Ezolytii už nepoletím. Otočím to přímo na Cline. Když poletím o trochu rychleji než obvykle, mohl bych stihnout Štědrovečerní večeři.

Bylo natankováno.

Nastartoval jsem.

Ten poslední stromek si může shnít.